«Замість теплого ліжка ти вибрав окопи сирі…»

Пролітають роки, міняється мода і танці,
Віє вітер і сонце пече з висоти,
А я гарна іду в чарівній вишиванці,
І усе це життям своїм дав мені ти.

Щоб могла я ходити і дихати вільно,
Ти ночами не спав, ти не бачив дітей,
Бо любив Україну свою ти так сильно,
Що готовий прийняти за неї хоч сотню смертей.

Ти не зрадив її, не сховався у гарному домі,
Не продався російським панам і катам,
Довелось тобі з’їсти пудів зо двадцять солі,
А Вкраїну не зрадив, на заклання її не віддав.

Замість теплого ліжка ти вибрав окопи сирі,
Щоб земля твоя вільна була й незалежна,
Ти кипів у жорстокому пеклі війни
За любов до Вкраїни, вона в тебе безмежна.

Протаранила груди твої куля снайпера вміла
За країну, народ, незалежність землі,
Щоб сьогодні могла я іти безтурботна й щаслива
По своїй суверенній і вільній землі.

Безсмертя у віках тебе, Вкраїно, жде!

Стоїть дитя у храмі на колінах,

Усі святі на нього дивляться з ікон,
У Бога просить вберегти його країну
Від сильних і безчесних ворога оков.

Благаю, милий Боже, глянь із неба,
Пошли вже мир, не хочемо війни,
Втомились ми від бід, нам їх не треба,
О, скільки можуть умирать твої сини?

Вони свою країну захищають,
З ім’ям її у бій йдуть на вустах,
Ніколи не відступлять, вороги те знають,
В таких дітей Вкраїна завжди буде у серцях.

Пошли вже мирного світанку Україні,
Благослови її на довгий і щасливий шлях,
Нехай радіють українці кожній днині
І Батьківщину славлять у віках!

А ворогам не треба покарання,
В них голос совісті давно вже онімів.
Тебе ж, мій Боже, Юда без вагання
Також продав за тридцять срібняків.

Поглянув Бог із неба на дитину,
З очей її змахнув сльозу гірку.
Якщо дитина молить так за землю рідну,
То треба висушить її страждань ріку.

Ще трохи потерпи, моя країно,
Бо голуб миру довгожданий у дорозі вже,
Ти, попри біди всі, щаслива будеш, Україно,
Безсмертя у віках тебе, Вкраїно жде!

Твої сини всі вернуться додому,
Чекай, вони в дорозі вже,
Бо тих, хто захищає Батьківщину,
Господь від бід завжди убереже!

Вони б'ються на смерть, захищаючи нашу свободу

Вороги кружляють над нами, мов круки,
Роздирають на шмаття щасливе життя,
Приректи вони хочуть усіх нас на муки,
Від яких вже спасіння нема й вороття.

Та не знали вони, що багата синами країна,
Які люблять її і не зрадять ніколи в біді,
Бо всесильні вони, не страшна їм ніяка руїна,
Непоборні вони за Вітчизну свою в боротьбі.

Вони б'ються на смерть, захищаючи нашу свободу,
Незалежність відстоюють знов в боротьбі.
Не для себе лягають у землю вони, для народу,
Щоб ходили ми вільно по рідній вкраїнській землі.

Вони відправилися без наказів на війну

Коли впаде на землю крапелька дощу,
З журбою подивлюсь на небо ясне,

І сумно-сумно стане на душі:
За що ж ми маємо таке життя нещасне?

За що страждає український люд?
За що хоронить мати сина?
Чому нас лізуть роздирать з усіх усюд?
Чому не може незалежно жити Україна?

Вже стільки літ доводимо усім,
Що нас не можна взяти і зламати,
Що виховала Україна так своїх синів,
Що голови складуть, та не дадуть її здолати.

Вони відправилися без наказів на війну,
Взяли у руки тяжкі автомати,
Окопи вирили, щоб відвести від нас біду,
І мужньо почали країну захищати.

Не пожалів ніхто з них ні на мить,
Що враз змінили спокій на тривогу,
Що мусять в пеклі зараз жить,
Що берцями вимірюють дорогу.

Така любов панує в їх серцях,
Що ви, панове вороги вкраїнського народу,
Не варті і мізинця тих солдат,
Які стоять за волю, незалежність і свободу.